

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném v Brně dne 7. 2. 2019 odvolání **obžalovaného V.S., nar. XXXXX**, ředitele obchodní společnosti Natura Hustopeče s. r. o., trvale bytem **XXXXX**, proti rozsudku Okresního soudu v Hodoníně ze dne 3. 12. 2018, č. j. 2 T 152/2018-178 a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný V.S. uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustil tím způsobem, že dne 26. 8. 2017 kolem 05:30 hodin při výkonu funkce myslivecké stráže Mysliveckého spolku Bzenec, v katastrálním území města Bzenec, v trati zvané Za Horními horami, na kraji remízku zastřelil v rozporu s jeho oprávněními podle § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, volně pobíhajícího psa plemenné rasy krátkosrstý německý ovčák jménem César, stáří 6 let, barvy černá s pálením, s obojkem na krku, který je zařazen do skupiny ovčáckých plemen, v době, kdy se majitel tohoto psa P.B., narozen XXXXX, trvale bytem XXXXX, nacházel asi ve vzdálenosti 20 m od tohoto psa na druhé straně remízku a při venčení psa jej v těchto místech pustil z vodítka.
2. Za to obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 500,- Kč, a dále byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán stanoven náhradní trest odnětí svobody ve výměře 6 měsíců.
3. Obžalovanému dále byl uložen též trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce myslivecké stráže na dobu 3 let.
4. V rámci adhesního řízení bylo rozhodnuto tak, že poškozený P.B. se odkazuje se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu včas podal odvolání obžalovaný, přičemž toto je zdůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Obhajoba svoje odvolací námitky shrnuje do několika okruhů. Předně zpochybňuje, že obžalovaný se svého jednání dopustil při výkonu funkce myslivecké stráže, neboť, shodně jak uváděl již před soudem prvního stupně, sděluje, že

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Eva Procházková

v inkriminovaný den nebyl v honitbě, pro níž byl ustanoven mysliveckou stráží za účelem výkonu funkce myslivecké stráže, nýbrž jako běžný myslivec za účelem lovu srnce. Polemizuje v tomto směru s hodnocením soudu prvního stupně, jehož názor v tomto směru považuje za mylný, a má za to, že obžalovaný nemohl naplnit skutkovou podstatu přečinu zneužití pravomoci úřední osoby, neboť jako úřední osoba v tomto případě vůbec nejednal.

6. Rovněž další námitky obhajoby jsou shodné obsahově s obhajobou obžalovaného před soudem prvního stupně, s kterou soud prvního stupně se však již vypořádal, a nyní obhajoba polemizuje se závěry soudu prvního stupně, s jeho hodnocením důkazů, a nabízí hodnocení z pohledu obhajoby. Opakuje námitky ohledně volně pobíhajícího psa, což v odvolání podrobně rozebírá, má námitky v tom směru, že se nejednalo o německého ovčáka, znovu poukazuje nikoli na nutnou obranu, jak mylně uvádí soud prvního stupně, nýbrž na krajní nouzi. Domáhá se tak odlišného hodnocení důkazů, než jak to učinil soud prvního stupně, domáhá se též opětovného výslechu obžalovaného, poškozeného, svědka K. a znalce Ing. Bezděka.
7. Obhajoba tudíž namítá, že nebylo prokázáno, že by v okamžiku zastřelení psa obžalovaný jednal v postavení myslivecké stráže, nebylo prokázáno, že by v případě zastřeleného psa se jednalo o psa ovčáckého plemene, nebylo hodnověrně vyvráceno tvrzení obžalovaného o krajní nouzi, a domáhá se, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám obžalovaného zprostil podle § 226 písm. b) trestního řádu.
8. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal podle hledisek § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a správnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo odvolání podáno, přezkoumal též správnost postupu řízení, které jim předcházelo z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Na základě tohoto postupu odvolací soud dospěl k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku s tím, že současně poznamenává, že neshledal nevytýkané vady, které by měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku.
9. Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy vady spočívající v ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci, nebo právo obhajoby.
10. Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že soud prvního stupně provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí dle § 2 odst. 5 trestního řádu. V tomto směru soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu dle § 2 odst. 6 trestního řádu. Nevytrhával tedy jednotlivé důkazy z kontextu provedení dokazování, ale přihlížel i ke vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění odpovídá ustanovení § 125 trestního řádu, kdy soud prvního stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů. Odvolací soud dospěl k závěru, že rozsah dokazování, jež bylo ve věci soudem prvního stupně provedeno, je třeba považovat za dostačující k objasnění věci, když soudu prvního stupně nelze vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které by měly přispět k bližšímu objasnění věci, případně, že by důkazy nehodnotil řádně a důsledně způsobem požadovaným v § 2 odst. 6 trestního řádu. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že povinnost orgánů činných v trestním řízení při hodnocení provedených důkazů je založena na zásadě volného hodnocení důkazů tak, jak je zahrnuta v zmiňovaném ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, a spočívá v hodnocení důkazů bez vázanosti zákonnými rigidními způsoby, přičemž vychází z volného, tedy zákonem nevymezeného uvážení. Tato zásada nutí soud přihlídnout k okolnostem konkrétního případu, k jeho zvláštnostem, charakteristickým rysům a brání obecně mechanickému postupu při hodnocení důkazů. Zákon nestanoví a nepřikládá a

priori žádnému z důkazů zvláštní či vyšší význam. Soud při hodnocení provedených důkazů musí postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž tyto důkazy hodnotí podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu. Hodnocení musí činit z hlediska závažnosti důkazů, tedy vyloučit důkazy nepodstatné, takové, z nichž nelze učinit poznatky o předmětu dokazování, a důkazy posoudit i z hlediska zákonnosti. Podrobuje je hodnocení z hlediska věrohodnosti, pravdivosti. Tato zásada je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, jež ale není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, nýbrž je vytvářena na přísně logickém základě opírajícím se o právní vědomí, všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů v jejich vzájemných souvislostech, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Takové hodnocení musí být obsaženo v odůvodnění příslušného rozhodnutí. Dle názoru Krajského soudu v Brně jako soudu odvolacího, obsah odůvodnění přezkoumávaného napadeného rozsudku, jakož i samotné napadené rozhodnutí a řízení, jež mu předcházelo, těmto povinnostem ve své podstatě zcela obstojí.

11. Soud prvního stupně logicky a zcela přesvědčivě odůvodnil své rozhodnutí, zabýval se obsahem jednotlivých důkazů, za těchto okolností odvolací soud neshledal důvodným odvolání obžalovaného, směřující právě do hodnocení důkazů tak, jak to učinil soud prvního stupně. S ohledem na to musel rovněž respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle kterého odvolací soud je vázán hodnocením důkazů provedeným soudem prvního stupně. Odvolací soud tudíž odkazuje na jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k důkazní situaci.
12. V průběhu dokazování bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný dne 26. 8. 2017 kolem 5:30 hodin při výkonu funkce myslivecké stráže Mysliveckého spolku Bzenec v katastrálním území města Bzenec, v trati zvané Za Horními horami, na kraji remízku zastřelil v rozporu s jeho oprávněními dle § 14 odst. 1 písm. e) zákona č. 449/201 Sb. o myslivosti ve znění pozdějších předpisů, volně pobíhajícího psa plemenné rasy krátkosrstý německý ovčák jménem César, stáří 6 let, barva černá s pálením, s obojkem na krku, který je zařazen do skupiny ovčáckých plemen v době, kdy se majitel tohoto psa P.B. nacházel asi ve vzdálenosti 20 m od tohoto psa na druhé straně remízku, a při venčení psa jej v těchto místech pustil z vodítka. S hodnocením důkazů, tak jak to učinil soud prvního stupně, se odvolací soud zcela ztotožnil.
13. Co se týče první námitky ohledně výkonu funkce myslivecké stráže, tak je nutné poukázat na ustanovení hlavy druhé zákona o myslivosti, kde otázky vztahující se k myslivecké stráži jsou podrobně rozebírány. Dle § 12 odst. 2 mysliveckou stráž ustanovuje orgán státní správy myslivosti na období 10 let, návrh musí obsahovat písemný souhlas osoby ustanovované, navrhované na ustanovení mysliveckou stráží. Dle § 12 odst. 6 ustanovení mysliveckou stráží je provedeno vydáním služebního odznaku se státním znakem a průkazu myslivecké stráže. Dle § 13 odst. 1 ustanovení mysliveckou stráží zaniká uplynutím doby, na kterou byl vystaven průkaz, zánikem nájmu honitby, smrtí myslivecké stráže, skončením výkonu funkce, zrušením ustanovení orgánem státní správy.
14. Jak je patrné z těchto ustanovení, mysliveckou stráží pokud člověk ustanoven je, tak nemá pracovní dobu, ale je ustanoven napořád. Pokud se nachází v honitbě, pro kterou byla mysliveckou stráží ona osoba ustanovena, tak mysliveckou stráží je, bez ohledu na to, co v té honitbě dělá. Myslivecká stráž je ustanovena vydáním odznaku a průkazu, nicméně zákon nestanoví jakým způsobem se má myslivecký odznak, tedy odznak se státním znakem nosit, zda musí být nošen viditelně, je toliko uvedeno, že při výkonu je povinen se tímto odznakem prokázat. Námitka, že obžalovaný si do míst pouze šel zastřílet, či byl na čekané a nebyl ve výkonu funkce myslivecké stráže je zcela neopodstatněná, jelikož byl mysliveckou stráží i v době, kdy právě v honitbě, pro jejíž teritorium mysliveckou stráží byl ustanoven, byl.

15. Co se týče námitek, zda pes byl či nebyl německým ovčákem, pak je zřejmé ze spisového materiálu, z výpovědi poškozeného, z očkovacího průkazu psa, z fotografie předložené poškozeným, že se jednalo o psa, který nesl znaky charakteristické pro německého ovčáka. Odvolací soud si toto zjištění ověřil dotazem na MVDr. Martina Pijáčka, oddělení patologické morfologie Státního veterinárního ústavu Olomouc, který prováděl pitvu zastřeleného psa. Ze zprávy MVDr. Pijáčka vyplývá, že na kadaveru exhumovaného psa dotčeného v pitvě č. PA 756/2017, i když byl ve stavu pokročilé autolýzy, bylo možné identifikovat základní tělesné znaky odpovídající psu středního plemene, černohnědého zbarvení srsti. Zjištění při pitvě se shodují s poskytnutými anamnestickými údaji, tedy že se jednalo o psa plemene německý ovčák. Pes tedy znaky plemene německého ovčáka nesl. Pokud obhajoba namítá, že tento pes neměl průkaz původu, tak opět nutno se odkázat na zákon o myslivosti, kdy průkaz původu musí mít podle § 44 lovecký pes, aby byl za loveckého pokládán. Ovčácký pes tento průkaz původu nemusí mít, pokud je nepochybné podle jeho vizáže, že je zařazen do rasy ovčáckých plemen. Ostatně myslivecká stráž v tomto směru je dost podrobně zkoušena na rozpoznávání psů. Podle § 14 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti, myslivecká stráž je oprávněna usmrcovat v honitbě toulavé psy, kteří mimo vliv svého vedoucího ve vzdálenosti větší než 200 m od nejbližší nemovitosti sloužící k bydlení pronásledují zvěř. Pokud je tato nemovitost umístěna na oploceném pozemku, počítá se vzdálenost od oplocení. Obžalovaný, ani poškozený neuvádějí, že by předmětný pes pronásledoval zvěř. Navíc oprávnění usmrcovat psa pronásledujícího zvěř se nevztahuje na psy ovčáckých a loveckých plemen, na psy slepecké, zdravotnické, záchranářské a služební. Co se týče psů loveckých plemen, tak takovýto pes musí být skutečně plemenným psem s tzv. průkazem původu. Co se týče však psů ovčáckých, tak ovčácká plemena jsou chráněna z toho důvodu, že slouží hospodářům k ochraně hospodářských zvířat, ovcí či podobně. Jejich úkolem je nejen ochrana, ale i dohledání zatoulaného hospodářského zvířete, a tudíž ovčácký pes takto plní své povinnosti. Z toho důvodu jsou chráněni a z toho důvodu se nevyžaduje u nich ani průkaz původu. Co se týče loveckých plemen psů, tak ti jsou chráněni proto, aby si myslivci nepostříleli psy vlastní, zejména při provádění tzv. dohledávky zvěře apod. V případě zastřelení psa se tedy jednalo o psa plemene německý ovčák, tudíž na něj se vztahuje výjimka uvedená v ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) zákona o myslivosti. Tato námitka tudíž rovněž neobstojí.
16. Namítá-li obžalovaný nevěrohodnost poškozeného P.B., pak i tato námitka je opakováním obhajoby obžalovaného z hlavního líčení, přičemž s touto obhajobou se soud detailně vypořádal pod bodem 9, 10 napadeného rozsudku. S tímto hodnocením se odvolací soud zcela ztotožňuje, a pro stručnost na ně odkazuje, když je zřejmé, že rozpory v tvrzeních poškozeného a svědka K. stran koupě psa nejsou takového rázu, které by snižovaly věrohodnost poškozeného, ostatně sám svědek K. v průběhu hlavního líčení po předložení očkovacího průkazu předmětného psa potvrdil, že se jedná o očkovací průkaz vystavený pro psa, kterého prodal (č. l. 171 verte).
17. Další námitky obžalovaného uplatněné v podaném odvolání se vztahují ke konání v krajní nouzi. I v tomto případě se jedná o opakování obhajoby tak, jak to učinil obžalovaný před soudem prvního stupně, přičemž s touto obhajobou soud prvního stupně se rovněž řádně vypořádal pod bodem 8 následně 11, 12 napadeného rozsudku. V této souvislosti odvolací soud poukazuje na ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, z něhož vyplývá, že je vázán hodnocením důkazů s výjimkou zde stanovených případů. Ostatně odvolací soud s tímto hodnocením důkazů, jak to učinil soud prvního stupně, se zcela ztotožnil. Dospěl k závěru, že obžalovaný neměl důvod zastřelit předmětného psa, nejednalo se o štvání zvěře, obhajoba obžalovaného je zcela vyvrácena provedenými důkazy. Pokud obžalovaný tvrdí, že se jednalo o krajní nouzi, neboť pes na něho útočil, tak nelze přehlédnout, že obžalovaný tvrdí, že pes vyběhl z remízku, běžel za zvěří, najednou se otočil z ničeho nic a rozběhl se proti němu a obžalovaný se cítil ohrožen. Proto aniž vstal ze židličky, psa zastřelil. Toto jeho tvrzení je zcela provedenými důkazy vyvráceno. Je zřejmé, že předmětná židlička stála ve vzdálenosti 11 m od místa, kde pes byl zasažen. Z odborného vyjádření je patrné, že pes byl zasažen ze vzdálenosti cca 2,5 m, takže je zřejmé, že

obžalovaný se nacházel ve vzdálenosti 8 m od oné židličky, na které údajně v době výstřelu seděl. Tvzení obžalovaného neodpovídá ani dráha střely, která byla vedena, neboť je zřejmé, že pes byl zastřelen zepředu, ránou shora šikmo dolů. Tento směr rány odpovídá tomu, že obžalovaný stál a ze vzdálenosti cca 2 m ve stoje, 8 m od židličky psa zcela bezdůvodně zastřelil. Navíc, jak správně poukazuje soud prvního stupně na vyjádření znalce slyšeného v rámci hlavního líčení, pes, který by útočil, se chová zcela jinak než pes, který běží zcela bezdůvodně směrem k dané osobě. Pes navíc neměl důvod na obžalovaného útočit, jednalo se, jak vyplývá z výpovědi svědka poškozeného, o psa zcela klidného. Z výpovědi znalce pak vyplývá, že německý ovčák bezdůvodně neútočí. Z těchto důvodů odvolací soud shrnul, že nelze než tomuto hodnocení důkazů soudu prvního stupně přisvědčit. Navíc nutno zmínit, že i kdyby obžalovaný se cítil ohrožen, tak nic mu nebránilo například otočit zbraň a zaútočit na psa pažbou zbraně, či jiným způsobem, a tak útok odvrátit. Zastřelení ovčáckého psa, o kterém musel vědět, že se o ovčáckého psa jedná, který navíc měl obojek na krku, bylo zcela bezdůvodné. Odvolací soud tudíž uzavírá, že přisvědčuje hodnocení důkazů tak, jak to učinil soud prvního stupně, a námitky obhajoby považuje za zcela nedůvodné.

18. Odvolací soud dospěl k závěru, že není důvod vyslýchat navíc znovu jak obžalovaného, tak poškozeného, tak svědka K., tak znalce, když ti byli v přítomnosti obhajoby vyslechnuti velice podrobným způsobem, a obhajoba měla možnost jim klást otázky, opakování jejich výslechu je zcela bezdůvodné a tudíž tyto návrhy na doplnění dokazování byly zamítnuty.
19. Odvolací soud shledal tudíž veškeré námitky obžalovaného nedůvodnými, a proto rozsudek soudu prvního stupně jako zcela správný a zákonný byl potvrzen ve výroku o vině, když kvalifikace, kterou soud prvního stupně použil, tedy kvalifikace přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku se jeví zcela správnou a zákonnou, neboť obžalovaný tudíž svého jednání se dopustil právě při výkonu funkce myslivecké stráže. Dle § 127 odst. 1 písm. i) myslivecká stráž bezpochyby úřední osobou je.
20. Obžalovaný jednal přinejmenším v úmyslu nepřímém dle § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, neboť jako úřední osoba byl seznámen se zněním mysliveckého zákona, věděl, že usmrcení psa ovčáckého plemene je nezákonné, viděl a věděl, že pes, na něhož střílí, nese znaky ovčáckého psa a může ho střelbou usmrtit, přesto na něj vystřelil, věděl tedy, že může překročit svou pravomoc člena myslivecké stráže a byl s tím srozuměn.
21. Co se týče výroku o trestu tak je zjevné, že soud prvního stupně velice citlivě přistupoval k celé záležitosti, a pokud po přihlédnutí ke všem okolnostem případu, osobě obžalovaného, charakteru trestné činnosti uložil trest toliko výchovný, v podstatě tzv. pokutu 60 denních sazeb po 500,-, tedy 30.000,- Kč, tak takto uložený trest, když obžalovaný je dosud osobou netrestanou a není u něj přitěžující okolnost, se jeví zcela adekvátní a velice mírný. Není v něm shledána nepřiměřenost ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, stejně tak i výše náhradního trestu odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest ve stanovené lhůtě nebyl vykonán, se jeví zcela adekvátní celé situaci. Je zřejmé, že soud při stanovení výměry peněžitého trestu přihlédl k finančním možnostem obžalovaného, jenž uváděl, že zhruba má měsíční příjem 30.000,- Kč, takže je zřejmé, že tedy 60 denních sazeb je přijatelných. Vzhledem k tomu, že obžalovaný spáchal trestnou činnost v souvislosti s výkonem pravomoci myslivecké stráže, tak na místě bylo i uložení trestu zákazu činnosti na relativně krátkou dobu 3 let, aby došlo k umocnění výchovného trestu, který obžalovanému byl uložen. I tento tedy trest včetně jeho výměry považuje odvolací soud za zcela přiměřený a zákonný.
22. Pochybení odvolací soud shledal ve výroku v rámci adhesního řízení, kdy soud prvního stupně odkázal poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, s tím, že neměl dostatečný podklad pro vyslovení povinnosti k náhradě škody. Z výpovědi poškozeného je zřejmé, že za štěně usmrceného psa zaplatil 3.000,- Kč. Z úředního záznamu (č. l. 75) je zřejmé, že za usmrcení psa bez PP částka 3.000,- Kč je adekvátní, nehledě na stáří psa.

Nicméně soud prvního stupně v tomto směru nerozhodl, rozhodl tak, že odkázal poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, a v důsledku absence odvolání poškozeného či státního zástupce toto pochybení není možno napravit, a tudíž musí zůstat rozhodnutí nezměněno.

23. Vzhledem k tomu, že vyjma výroku o náhradě škody, který není možno napravit, odvolací soud shledal veškeré výroky napadeného rozsudku správnými a zákonnými a námitky nedůvodnými, tak odvolání v plném rozsahu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1,2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání **činí 10.000,- Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 07. 02. 2019

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu